

11244

23

77.244

FILLER
REGENYÉK

FORRÓ
PÁL

23.

Mizsei
Kaland

23. SZÁM

NIZZAI KALAND

REGÉNY

IRTA:

FORRÓ PÁL

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

Copyright 1932 by Világvárosi Regények

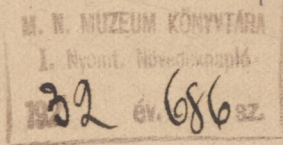
Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is

A címlapot Kner Albert készítette

Foto: Metro

11.244/23

Hungária Nyomda R. T., Budapest

— Szavamra mondom, hogy ez a mister Goold nem normális! — dörmögte Jean, a Plantage-szálloda szobapincéreinek főnöke. Jean ur valamikor többszörös háztulajdonos volt Párizsban és minden télen Nizzába jött a karneválra és úgy mellesleg egy kis házárdjátékra. A karneválkozás mindig kitűnően sikerült, a roulette ellenben sokkal kevésbé és valahányszor Jean ur Nizzából hazajött, mindig egy házzal kevesebbje lett Párizsban. Mikor az utolsó háza is eluszott, Jean nem esett kétségbe, nem szegzett revolvert homlokának, nem próbálta megzsarolni a bankot, hanem beállított a Plantage-szálloda tulajdonosához, aki mély meghajlással kérdezte, hogy mivel szolgálhat:

— Kedves Mathieux ur, — kezdte Jean, — mondja csak, körülbelül hány esztendeje járok én már magához?

— Körülbelül tíz éve, ha jól emlékszem...

— Stimmel! És mit gondol, mennyit költhettem el a szállójában? Remélem, nem veszi tulajásnak, ha azt mondom, hogy háromszázezer frankot?

— Monsieur Roux mindig legkedvesebb és leggavallérabb vendégeim közé tartozott.

— Hát mit szólna, Mathieux ur, ha azt mondanám, hogy én ezentúl egyáltalában el sem költözöm innen?

— Boldog volnék... a legnagyobb megtisztetésnek venném!

— Akkor is, ha nem mint vendég, hanem mint szállodai alkalmazott maradnék önnél?

— Monsieur Roux tréfál...

— Nem én! Az éjszaka ugyanis jogerősen elvesztettem utolsó frankomat is. Arra gondoltam, hogy ennek ellenére sem hagyom el ezt a szállodát, melynek kosztját nagyon megkedveltem és amelynek szokásait, házi rendjét, vendégeit éppen olyan jól ismerem, mint akár ön. Azt hiszem, ideális szobapincér lenne belőlem. A módorom kifogástalan és magamról tudom, hogy milyen igényei vannak a pénzes, elkényeztetett vendégeknek, hogyan kell bánni velük...

E beszélgetés után egy órával Jean szerződéses volt a Plantage-szállodában.

*

Azóta újabb tíz esztendő múlt el és Jean úgy találta, hogy ezek az évek sokkal nyugodtabbak és derűsebbek voltak, mint az előbbieik. Jeannak már igen komoly tőkéje volt a bankban, a Plantageban főleg gazdag amerikaiak szálltak meg, akik nem fukarkodtak a borralalókkal. Sőt nyíltan suttoztak arról, hogy a mindig elegáns, megnyerő külsejű, elmésen csevegő Jeanba már igen sok hölgy lett szerelmes, de Jean sohasem bocsátkozott gáláns kalandokba.

Mintha teljesen kicserélték volna. Ő, aki azelőtt vagyont költött a nőkre és büszke volt arra, hogy néki voltak a legszebb barátnői és aki könnyelműen, a mellényzsebéből rakta az ezresek a roulettre, most a legjózanabb nyárspolgár lett, aki nem törődött a nőkkel, élére rakta a garast és eszébe sem jutott akár csak egyszer is belépni a játéktermekbe.

Mégegyszer a jelzőtáblára nézett és kétségtelesen megállapította, hogy a 12-es számú szoba csengetett. Tehát csakugyan megint a fiatal mister Goold akar valamit kérdezni.

Mikor Jean mister Goold szobájába lépett, a fiatalember remek trikóban írógépe előtt ült és írt. Ha más ember trikót huz magára, a strandra siet, vagy vitorlására száll és a levegőt meg a tengert élvezi. James Goold azonban körmondaton és jelzőkön törte a fejét, sorokat radirozott ki kéziratából és csak néha vetett egy-egy szórakozott pillantást az ablaka alatt hullámzó színes emberáradatra.

Jean meghajolt és azt kérdezte:

— Parancsol, mister Goold?

Goold James láthatólag zavarban volt.

— Monsieur Jean, — mondotta, miközben ujjaival idegesen dobolt az írógépasztalkán, — bevallom, nagyon szégyellem, hogy ismét szobámba kérettem.

— Valóban, uraságod ma már negyedszer csengetett be. Minden alkalommal mentegetőzött és azt mondta, hogy már nincsen semmire

sem szüksége. Ha talán most is ezt óhajtja közölni ...

— Nem. És kérem, ne tartson sem különcknek, sem bolondnak. Én eddig is nagyon jól tudtam, hogy mit akarok. Csak éppen ... izé ... nagyon kényes dologban szeretnék felvilágosítást kérni és nehezen határoztam rá magamat, hogy magához forduljak ... Amint tudja, ugyebár, regényíró vagyok! Illetve most dolgozom életem első nagyszabásu művén ...

— És ezért tettett Európába jönni?

— Igen. Kizárólag ezért. Atyám Adam Goold, a hasonlónevű cég főnöke ugyanis egy percig sem tűrné, hogy a szeme láttára, a tulajdon házában regényeket írjak. Szerinte egyetlen dologgal szabad csak foglalkozni: a posztóval. Engem azonban a posztó nem érdekel. Én már gyermekkoromban verseket írtam. És most, huszéves koromban elhatároztam, hogy megírom első, nagy regényemet. Kérdést intéztem a csikágói lélekvizsgáló egyetem irodalmi osztályához, hogy a világ melyik pontja a legalkalmasabb a regényírásra és azt a választ kaptam, hogy az európai Riviera. A világ legnépszerűbb írói mind ide jönnek hangulatokért. Wells, Shaw, Dekobra és még számosan villákat vásároltak itt. Azt gondoltam, ez lesz nekem is a legjobb start!

— Nagyon helyesen méltóztatott tenni. És ha szabad érdeklődnöm, halad kérem a regény?

— Nem. És tudja, miért álltam meg? Mert

nem tudok mássra gondolni, csak arra a bájos, elegáns hölgyre, aki a huszonhetesben lakik. Minden erőmet megfeszítem, hogy a regény témámra gondoljak, amely egy chikágói konzervgyárban játszódik és közben folyton elkalandoznak a gondolataim. Minden pillanatban az ablakhoz szaladok és azt lesem, nem jött-e le a huszonhetes a parkba? Mister Jean, mondja meg nekem, ki ez a nő?

— Német bárónő. Özvegy Edlesheim Hanna, szországbán birtokai és házai vannak...

Mister Goold kétségbeesett mozdulatot tett.

— Hát ez borzasztó, kérem. Én azért jöttem Nizzába, hogy regényt írjak, hogy a hősem és hősnőm utját kapcsoljam össze különböző bonyodalmak után, de nem azért, hogy magam legyenek szerelmes...

— Sajnálom, mister Goold, a bárónő amugy is, — ha szabad magam így kifejeznem, — foglalt!

Ha a fiatal Goold a régi írógárdához tartozott volna, kiesett volna kezéből a toll e megsemmisítő hír hallatára. De mint modern író, nem ejthette a földre az írógépet, hanem csak izgatottan ugrott fel:

— A bárónő menyasszony?

— Még nem. Sőt e pillanatban még csak én tudom, hogy érdeklődik egy nagyon rokonszenves gentleman iránt.

— Monsieur Jean, ne kinozzon. Mondjon meg mindent őszintén. Ki az a férfi?

— Szobaszám husz. Második emelet, luxuslakosztály.

— A neve?

— Gróf Hartweg János. Osztrák mágánás. Két nap előtt érkezett. Cadillac autó. A bárónő ma reggel megkérdezte tőlem, hogy ki ez az ur? És ha egy fiatal, bájos, dúsgazdag özvegy a szálloda szobafőnökétől információt kér egy uriemberrel kapcsolatban, akkor a megnyugtató értesítés folytatása már csak a személyes ismerkedés lehet! Ah! Mit mondtam? Méltóztassék odanézni!

És Jean széles mozdulattal a szálloda parkjába mutatott, ahol e pillanatban fehér tenniszruhában a bárónő tűnt fel és mellette tenniszverővel a kezében, jókedvűen és élénk beszélgetésbe merülve, elegáns, karcsu, magas termelű, kispórtolt testű férfi haladt.

— Sajnálom, mister Goold, — jegyezte meg szelid vállvonogatással Jean, — de úgy látszik, ön megkésett!

— Micsoda szerencsétlenség! — kiáltotta kétségbeesetten Goold.

— Ha nem venné rossz néven, mister Goold, lenne egy szerény ajánlatom. Talán tessék ezzel az esettel kezdeni a regényt!

De Gooldnak, úgy látszik, egyszerre elment a kedve a regényírástól. Felugrott és lázasan öltözködni kezdett.

— Mister Jean, — mondotta kétségbeesetten,

— még csak azt az egyet mondja meg, mit gondol, lehet még a dolgon segíteni?

— A regényekben a legnagyobb meglepetésekre lehetünk elkészülve. És ha az első fejezetben látszólag le is csuszott mister Goold, lehet, hogy a következőkben annál nagyobb sikere lesz!

A tennismérkőzés látványosságzámba ment. Az ilven nagyvilági helyen ugyan megszokott dolog, hogy mindenki jól játszik, de olyan remek és éles ütéseket, amilyenekkel a bárónő és a gróf kergették a labdát, még itt is csak legfeljebb a versenyeken lehetett látni. Hja, könnyű azoknak, akik nyakig usznak a pénzben és egész fiatalságukat csak a sportnak szentelhetik.

Az események egyébként, ugyan látszik, robbanó gyorsasággal fejlődtek. Tennisz után vitorlás kirándulásra indultak és kiderült, hogy Hartwieg gróf a vitorla kezelésben is mester. A bárónő több ízben boldogan gratulált önmagának, hogy milyen jó orra volt, milyen nagyszerűen szimatolta ki, hogy ki az a férfi, akivel legértelmesebb lesz megismerkedni. Pedig ugyan csak elég kísértésnek volt kitéve. De a bárónő okos asszony volt. Elhatározta, hogy nem aprózza el magát. Ezuttal semmi kedve nem volt arról kalandokba bocsátkozni. Hanna bárónőnek már igen bő tapasztalatai voltak ezen a téren. Ismerte jól a férfiakat. Először loognak,

eget-földet ígérnek, azután jön a lassu, de óvatos visszavonulás. Hanna bárónőt egvébként Kurt Lizinek hívták, görlje volt az egyik berlini operettszínháznak, de amikor külföldre utazott, akkor elvből bárónői rangra emelte magát. A barátjától — Pettersohn Max nevű keskedőtől — elég csinos összeget kapott a nizzai utra, persze korántsem annyit, mint amennyi fényűző életéhez kellett volna és a bárónő ez idő szerint már egy teljes heti szállodai számlával tartozott. A dolog kezdett igen kinos lenni és Hanna tisztában volt azzal, hogy amennyiben nem tud pénzt szerezni, úgy ennek nagyon súlyos következményei lehetnek. Pettersohn urnak nem sürgönyözhetett, mert a derék, gömbölyű emberke a világ legpedánsabb embere volt, aki egy fillérrel sem áldozott többet valamire, mint amennyit előre kiszámított. Ékszereit nem csaphatta zálogba, mert azok hamisak voltak. Egyetlen megoldása volt tehát: egy uj, előkelő, gáláns ismeretség!

Legyünk őszinték: Lizinek már lett volna erre módja, de ezuttal egészen sajátságos rögeszméje támadt. Elhatározta, hogy egész életét uj, biztos alapra fekteti. Huszonhatéves. Mire vár? Mit remélhet? Pettersohn nő, sohasem veheti el feleségül. Egy napon gutaütést kap az öregedő ur és azután kerecsen uj ismeretséget, amelyik előbb-utóbb szintén csak szakítással végződik.

Nem, ennek semmi értelme sincsen. Most van szépsége teljében. Férjhez fog menni.

Igen, csak egészen komoly, gazdag és olyan ur barátságát fogadja el, aki nősülni akar.

Hartwieg grófról a legjobb információkat kapta. Nőtlen, harminchatéves, gyára és birtoka van Ausztriában. Egyébként csak rá kellett nézni, hogy az ember megállapítsa, miszerint született nagyur és gavallér. Az olyan tapasztalt és jószemű lány, mint Lizi, meg tudja ezt már abból a mozdulatból ítélni, ahogyan az autóba száll, a táncából, a járásából.

Ennélfogva a strandon a nagy gumilabdát egyenesen a gróf fejéhez vágta, aki azt mosolyogva visszadobta. Mind a ketten nevettek és két perc múlva megismerkedtek. A gróf bevallotta, hogy megérkezése pillanata óta várta ezt a boldog percet. És csakugyan olyan tüzzel és lelkesedéssel kezdett Lizinek udvarolni, hogy Lizi megrémült.

— Kedves gróf ur, — mondotta a vitorlás árbocához dőlve, — figyelmeztetnem kell, hogy ön súlyos tévedésben van!

— Hogy érti ezt? — kérdezte megdöbbenve Hartwieg gróf.

— Ön olyan gyors tempóban udvarol nekem, amely ellen tiltakoznom kell. Félek, hogy félre ismeri a helyzetet!

— De kedves bárónő, kétségbe vagyok esve... Lizi nevetett.

— No, azért a másik végletbe sem kell esnie! Tudja, mi nők, nagyon sokat értünk meg az udvarlás hangjából és tempójából. Mert másképpen

**Kép fel a férfi, aki csak kalandot akar és más-
képpen, akinek komolyabb szándékai vannak.
Az ön attakja kedves gróf ur... a kalandot ke-
reső Don Juané! És előre fel kell önt világosita-
nom: erre nem vagyok kapható! Talán ostoba-
ság, hogy ezt ilyen őszintén megmondtam. De
nem szeretném, ha mindjárt kezdetben hamis
vágányra terelődne barátságunk, amelyet egyéb-
ként igen kellemesnek találok!**

Hartwieg gróf arca felragyott.

— Boldog vagyok bárónő, hogy ezt meg-
mondta. Ha megenged egy kis bizalmas vallo-
mást, úgy elárulom: nekem is sokkal kelleme-
sebb az a másik, komolyabb hang!

És Hartwieg János gróf valóban őszintén be-
szélt. Az a gondolat, hogy esetleg feleségül ve-
heti Edelsheim Hanna bárónőt, elragadtatással
töltötte el. A gróf ur anyagi viszonyai ugyanis
pillanatnyilag nagyon ziláltak voltak. Minek ta-
gadjuk: a csőd küszöbén állt. Hitelezői rakták
össze néhány frankot, hogy Nizzába küldjék
egyenesen azzal a paranccsal, hogy ott sürgősen
gazdag házasságot kössön. Azt mondták, hogy
még ennek az utazásnak az eredményét megvár-
ják. De ha Nizzából is szegényesen tér vissza,
ugy szó sem lehet további haladékról és a már
rég esedékes árveréseket irgalmatlanul meg-
tartják. Érthető tehát, hogy a dúsgazdag özvegy-
gyel való találkozása szinte álomszerű megol-
dásnak tűnt fel. Akkora szerencsét nem is re-
mél, hogy a nő, akinek segítségével megoldja

zavaros anyagi helyzetét, nem csak gazdag, hanem még szép, elmés, minden tekintetben tökéletes lény is.

A legkitünőbb hangulatban szálltak ki a vitorlásból és megállapodtak, hogy este a szálloda halljában találkoznak, ahonnan együtt mennek a kaszinóba.

Mikor Lizi halványlila estélyi ruhájában megjelent a szálló előcsarnokában, még a portásnak is tátva maradt a szája. Pedig Mr. Louis már elmult ötvenéves, harminc esztendeje szolgált a Riviera különböző szállodáiban és így már minden eleganciával és szépséggel szemben edzve volt. De Lizi világos szőkesége, sima, habfehér bőre úgy ragyogott, világított, olyan királynői szépségben emelkedett ki a pasztellkék selymekből, hogy annak nem lehetett ellentállni.

Lizi érezte, hogy szép, hogy sokkal szebbnek látszik, mint amilyen valójában és elégedett pillantást vetett a szemközti tükörbe. De ugyanakkor ijedten rezzent meg. Egy ismeretlen elegáns fiatalembert pillantott meg, aki közvetlenül a háta mögött állt és úgy látszott, hogy éppen meg akarja szólítani.

— Asszonyom, — mondotta kényszeredett hangon, melvet olyan rekedtté tett az izgalom, hogy alig lehetett érteni, — engedje meg, hogy bemutatkozzam. Nevem Goold... James Goold...

Lizi méltatlankodva mérte végig.

— De uram... mit gondol... hogy merészel...

Goold olyan mozdulatot tett, mint aki el akarja vágni a megindult szavak áradatát.

— Mindent tudok, kérem, — mondotta gyorsan. — Ön özvegy, bárónő és éppen bele akar szeretni egy osztrák grófba. Nagyon kérem önt... hallgasson rám... ne tegye ezt!

— Megőrült?

— Kérem, én nagyon jól tudom, hogy nincs időm magyarázkodni. Az ilyen érzelmi kirobbanásoknak igen bonyolult okai vannak és azok ismertetése lehetetlen, mert a gróf minden pillanatban megérkezhet...

— Kérem, távozzék azonnal!

— Lehetetlen! Szerelmes vagyok önbe. Ezt sürgősen tudatnom kellett, mielőtt végleg a gróf mellett döntene. Atyám Chikágó leggazdagabb posztógyárosa, én pedig az egyetlen fia vagyok. Regényíró... Most akartam megírni első könyvemet, de írásközben kinéztem az ablakon, megláttam önt és attól kezdve nem érdekelt a regény. Csak ön... Kérem bárónő, töltse velem a mai estét!

Lizi nevetett.

— Nem mondom... talán holnap... vagy máskor! De ma... teljesen ki van zárva!

Jamesnek már nem volt ideje további ostromra, mert a hall háttérében feltűnt gróf Hartwieg. Olyan elegáns volt, a monokli olyan impo-

nálóan ült a szemén, anyi előkelőség áradt minden mozdulatából és annyira hódítóan férfias volt, hogy Lizi abban a pillanatban már egészen megfedkezett James Gooldról, aki sirós arccal, kétségbeesetten nézte, hogyan karol a gróf Lizibe és viszi a szálló előtt álló autóhoz.

— Ki volt ez a fiatalember? — kérdezte később a gróf.

— Valami Goold Chikágóból. Képzelve, szerelmet vallott nekem. De olyan kedves és naiv volt, hogy nem is tudtam komolyan felháborodni...

A gróf felfigyelt.

— Micsoda Goold? Nem tud róla közelebbit?

— Csak nem akarja provokálni? Igazán semmi értelme nem lenne a botránynak.

— Nem... de szeretném tudni, kicsoda?

— Azt mondja, hogy az apja a leggazdagabb posztógyáros Chikágóban.

— Ugy? Érdekes! Egészen rokonszenves fiúnak látszott!

Lizi kicsit meglepődött. Nem kerülte el figyelmét hogy a gróf szemében valami élénk érdeklődés csillant meg. És az is furcsa volt, hogy cseppet sem háborodott fel Goold tolakodó fellépésén. Ámbár az is igaz, aki ilyen arisztokratikus magaslatocon trónol, mint Hartwieg, az nem igen vesz tudomást olyan jelentéktelen gyerekekről, mint James Goold.

A kaszinó hangversenytermében Piccaver énekelt és Alpár Gitta. Utána a játékterembe men-

lek, ahol Hartwig hanyag mozdulattal néhány aranyat dobott az asztalra. Valamit nyert, meg sem számolta, egyszerűen a zsebébe süllyesztette. Azután a bárba mentek, ahol nagyon sok cocktailt és pezsgőt ittak és feltűnést keltettek tökéletes táncukkal.

Lizi elragadó volt. Csak úgy parázslott belőle a fiatalság és szenvedély.

Gépfegyverszerű gyorsasággal sorakoztatta fel azokat a finom, apró trükköket, melyeknek a férfiakra való hatását alaposan ismerte. Egyszerre igyekezett a férfi érzékeire és képzelő erejére hatni. Bágyadt, szinte alélt mozdulattal dőlt hátra, lábait keresztbe rakta, hogy azoknak finom vonala tökéletes szépségben érvényesült; a poharat valami játékos, ingerkedő mozdulattal emelte ajkához és ahogyan belekóstolt a habzó nedűbe, az inkább csókhoz hasonlított, mint iváshoz.

A gróf boldog volt. Érezte, hogy ez az a pillanat, amikor a siker teljes reményével indulhat rohamra.

— Hanna, Hannácska! — sugta lágyan — sohasem értettem, hogy miért éppen a Rivierán szedik azokat a virágokat, melyekből a világ legtökéletesebb parfümjeit gyártják. De ma éjszaka mind ez megvilágosodott előttem. Sehol nem éreztem még ennyire a virágok lelkét, a belőlök áradó mámort és a szerelmet, amelynek minden varázsa most magát öleli körül...

— Ah! Ki tudja, hány nőnek mondta már

mindezt! — sóhajtott a Lizi, mint ahogyan az ő helyében a világ minden nője ezt mondogatna volna.

— Hát hogyan győzzem meg arról, hogy komolyan, kimondhatatlanul tetszik nekem. Hogy szeretem és meg vagyok örülve! Könyörgöm, higgyen nekem. Ha tudna csodákban hinni, mint ahogyan én tudok, ha természetesen találáná azt, hogy magasabb végzet irányítja az emberek útját és hogy nem véletlen az, hogy mi ketten itt, ebben a csodálatos éjszakában találkozzunk! Az események néha expresszvonat sebességével rohannak. És én úgy érzem, elérkeztem a nagy állomáshoz. A célhoz, ahonnan nem akarok tovább menni. Nézzen rám, Hanna, adj ide a kezét és válaszoljon: akar a feleségem lenni?

A gróf e pillanatban valóban a tökéletes szerelmes képét nyújtotta. Don Juan és Casanova együttesen sem tudtak volna több érzést, lendületet és férfiúi erőt mutatni, ami nem csoda, mert Hartwieg valóban érezte is azt, amit mondott. Komolyan beleszeretett a bárónőbe. És homályosan valami gunyos diadalérzés is vegyült szerelmébe. Hogyan fognak bámulni a hitelezői, akik azt hiszik, hogy valami csunya, vén, elhízott amerikai dollárkirálynőt fog hazavinni és ehelyett egy tündérkirálynő fog kiszállni az autóból.

De ekkor valami egészen váratlan, megdöbbentő dolog történt.

A bárónő sirva fakadt.

Olyan heves, szivettépő, felcsukló sirással zokogott, hogy a gróf egészen megzavarodott.

— De drága... kérem, vegyen erőt magán! Mi történt? Megbántottam?

De a bárónő nem is tudott válaszolni. Még szerencse, hogy ez a jelenet a kaszinó parkjának egyik elhagyott részében történt, különben bizonyára kinos feltűnést keltettek volna. A gróf könyörögve akarta megragadni a bárónő kezét, de az kétségbeesett mozdulattal kiszabadította magát és egyenesen a park mellvértjének rohant, amely a tenger felett nyult ki és úgy látszott, mintha belé akarná vetni magát.

A gróf ijedten ugrott eléje.

— Az Isten szerelmére! Mit jelent ez?

A szegény bárónőt, úgy látszik, végleg elhagyta ereje. A nagy felindulástól szinte eszméletlenül rogyott a gróf karjaiba és a könnyei végigfolytak a szmoking fehér ingplasztrónján.

— Hagyjon el... bocsásson el... ne törődjön velem! — fuldokolta keserves könnyek között.

— De hát miért? Mit tettem? — kérdezte a gróf, aki már egészen hülyének érezte magát.

— Nem haragszom! Én magamat gyűlölöm! Oh... az rettenetes, amit én csináltam. Soha... soha nem tudom megbocsátani magamnak!

— Könyörgöm, csillapodjon... mondja el szépen, összefüggően, hogy miről van szó?

— Istenem, hogyan fogom én ezt túlélni? —

tördelte kezeit a bárónő. — Meg fog vetni, gyűlölni fog... és én ezt nem élem túl!

— De Hanna... édes kis szerelmem. Térjen magához. Hiszen látja, hogy imádom. Mit jelent ez? Mi történt?

— Borzasztó... jóvátehetetlen dolog történt. Oh, nem is tudom, hogyan mondjam el. Én... én hazudtam magának!

— Hazudott? Nem szeret engem!

— De szeretem. És éppen ez a baj. Hogy szeretem. Ezért hazudtam. Napokon keresztül láttam... most már bevallhatom, titokban mindig maga után lestem. Minden lépéséről tudtam. Tetszett nekem. És álmodozni kezdtem... Arra gondoltam, hogy mi ketten milyen szépen tudnánk kettesben élni. Én még sohasem voltam szerelmes, talán azért rázott meg ennyire ez a felfedezés. Hogy szeretek... Oh, maga nem sejtheti, hogy mit jelentett számomra ez az érzés. Ugy reszkettem, féltem, hogy csalódás érhet, hogy elveszthetem azt a férfit, akit mindenáron meg akartam hódítani. A legtökéletesebbet, a legkiválóbbat, akivel életemben találkoztam. Már nem is akartam mindent, csak éppen néhány boldog napot, valamit, amire egész életemben emlékezhessek. De tudtam, hogy ez is lehetetlen. Hiszen én csak egy egyszerű, szegény kis színésznő vagyok...

— Tessék? — képedt el a gróf és érezte, hogyan szökik ki a vér arcából.

— Igen... hazudtam magának. Az egyen-

rangu szerelem szépségét és édességét akartam élvezni, ezért mondtam, hogy bárónő vagyok. És maga megkérte a kezemet. Én ezt nem éleltem túl... Én ma éjszaka meghalok!

És megint sirt, miközben égő arcocskáját a gróf arcához nyomta és az ajka remegve, lázasan, dideregve tapadt a gróf szájához és elperzselte, megsemmisítette az összes ellenérveket. A gróf a lelke mélyén nagyon szégyelte magát, hiszen ő is hazudott és ez a bűbajos teremtség valóban megérdemelte, hogy szeressék.

Elnevette magát.

— Szerelmem, — mondotta, — kár gyötörni magadat. Tudod mit? Akkor hát én is elárulom, hogy hazudtam.

— Nem vagy gróf? — hökkent meg Lizi és nyomban beszüntette a zokogást.

— De igen, gróf vagyok, sőt a birtokaim is megvannak még, csak éppen annyi az adósságom, hogy a hitelezőim bármely pillanatban elvehetik utolsó párnámat is. Most már bevallom, azért jöttem ide, hogy sürgősen feleségül vegyek egy milliomos kisasszonyt.

— Oh te, csirkefogó! — nevetett hahotázva Lizi.

És jókedvűen összecsókolództak, mint akik teljesen egymáshoz illő cimborák. De hamarosan kijózanodtak és belátták, hogy valami okosat kell kitalálniuk.

— Tudod, — mondta a gróf, — az a baj, hogy egészen komolyan belédszerettem!

— Fájdalom, én is imádlak! — válaszolta Lizi.

— Még utóbb csakugyan feleségül v...lek! — vakarta a fejebubját Hartwieg. — Hiszen csak ne volnának ezek az átkozott pénzgondok. Okvetlenül pénzt kell szereznünk!

— De hogyan? — kérdezte Lizi.

Hartwieg néhány szippantást tett, mint aki nagyon gondolkozik, azután csendesesen megkérdezte:

— Mit gondolsz, csakugyan olyan nagyon gazdag ez a Goold?

Lizi meghökkenve nézett a grófra.

— Csak nem gondolod, csak nem arra célsz, hogy talán én kérjek tőle pénzt?

— A világért sem. Neked csak egy dolgod lesz. Légy hozzá nagyon kedves. Természetesen csak a megengedett határokon belül. Az ifjut sürgősen barátságunkba fogadjuk. Ha sikerül a tervem, akkor mégis csak mint férj és feleség fogunk innen elutazni!

James Goold uszott a boldogságban. Minden nap eszébe jutott néhány nagyszerű mondat, amely a szerelem szépségére vonatkozott és ezeket gyorsan noteszébe jegyezte. Ugy érezte, hogy regénye most már valóban tökéletes lesz. Olyasfélére gondolt, hogy ő egy új Kolombusz Kristóf. Az első Kolombusz Európából indult el és felfedezte Amerikát. Ő pedig Amerikából jött Európába és felfedezte a szerelmet.

De hát, ami igaz, az igaz és nem is lehetne le-
tagadni. Hanna bárónő a világ legelragadóbb
teremtése volt. James még sohasem találkozott
kellemesebb és vidámabb pajtással. És úgy lát-
szik, hogy a gróf megneszelhetett valamit. Eszre-
vette, hogy Hanna talán egy gondolattal kedve-
sebb Gooldhoz, mint hozzá és mintha levonta
volna ennek konzekvenciáját. Tapintatosan a
háttérbe vonult, nem zavarta Goold és Hanna
együttlétét. Rendszeren olyankor támadt dolga,
amikor Goold nagyobb kirándulást indítványozott
és így csak az ifju amerikai és a bárónő mentek
kettesben autózni, vagy vitorlázni. Átmentek
Cannesba, egy egész napot töltöttek Monte Carlo-
ban és Grasseban és a dolgok odáig fejlődtek,
hogy James már egészen komolyan gondolkozott
azon, hogy a bárónőt megcsókolja. De Hannában
minden pajkossága és csapongó jókedve mellett
is volt valami méltóságteljes tartózkodás. Goold
elhatározta, hogy óvatos és tapintatos lesz.

Semmit sem akart kockáztatni.

Délutánonkint rendszerint a gróffal társalgott.
James nem szeretett kártyázni, de érezte, hogy
valami hálával tartozik a grófnak, aki vele
szemben annyi gyengéd megértéssel viselkedett.
Egyébként hamarosan kitűnt, hogy a gróf egy-
általában nem tartozik a veszedelmes nőhódító-
táborába. Ellenkezőleg. A legkomolyabb üzletem-
ber, akinek kizárólag nagy alapításokon, birtok-
beruházásokon jár az esze. Hosszu előadásokat
tartott az ifju Gooldnak birtokairól, a mintagaz-

daságról és végül egészen bizalmasan elárulta jövőendő terveit: meg akarja feltűnés nélkül vásárolni a birtokával határos hatalmas területet, melyeken titokban próbafurásokat végeztetett és kiderült, hogy azokon gazdag petróleumforrások és ércerek vannak. A vásárláshoz szükséges hatalmas tőkéhez azonban társat keres. És néhány nap múlva beszélgetés közben bizalmasan megkérdezte Jamestől, hogy nem volna-e kedve vele társulni? Bevallotta, hogy ismerkedésük rövid ideje alatt is nagyon megkedvelte és szívesen venné társul a fényes üzlethez.

Goold olyanfélét mondott, hogy ő nem ért üzletekhez és hogy őt csak az irodalom érdekli. De ettől kezdve a bárónő viselkedésében feltűnő változás állt be. Mintha valahogyan megszimatolta volna, hogy James és a gróf miről beszélgetnek, állandó célzásokat tett arra, hogy nem szereti a foglalkozás nélküli fiatalembereket és hogy Jamesnek is illene valami komoly vállalkozásba kezdeni. James udvarlását feltűnően hűvösen fogadta és szemmel látható volt, hogy megint a grófhoz közeledik. Egymásután mondta le a kettesben tervezett kirándulásokat és ugyanakkor a gróffal sétálgatott. James majdnem meghalt a féltékenységtől. Belátta, hogy erélyes és döntő lépésre kell magát elhatároznia. És még aznap délután megkérdezte a gróftól, hogy vajjon egy ilyen nagyszabású telekspekulációnál és petróleumtröszt alapításánál feltétlenül szükséges-e az ő személyes közreműködése?

A gróf sietve jelentette ki, hogy erről szó sincsen. Ha úgy akarja, sohasem kell a vállalat felé néznie. Hiszen minden munkát ő fog vállalni. Neki már megvannak a régi, bevált emberei, csupa elsőrendű szakember. Gooldnak semmi más dolga nem lesz, csak a jövedelmet kell negyedévenként felvennie. Nyugodtan írhatja közben a regényeit...

És néhány órával később Goold ragyogó arccal jelentette be a bárónőnek, hogy van már foglalkozása. Betársul a gróf nagy birtokvásárlási akciójába. És megkérdezte, hogy mi a bárónőnek erről a véleménye?

A bárónő el volt ragadtatva. Kijelentette, hogy a grófot a legkomolyabb és legszolidabb üzletembernek tartja, akinél James pénze a lehető legjobban lesz elhelyezve.

És tuláradó lelkesedésében megcsókolta Gooldot.

— Hálából, amiért a kedvemért rendes ember lett! — mondotta pirulva.

Goold szinte táncolva ment haza ezen az emlékezetes délután. Rózsaszínűnek látta az egész világot, mert persze nem hallotta, amint Hartwig gróf elragadtatva gratulált a bárónőnek:

— Te vagy a világ legzseniálisabb asszonya! Most még csak egy kis kitartás és uszni fogunk a pénzben!

Lizi bólintott.

— Bizony ideje lesz már! Képzeld, a szoba-

főnök ma már egészen rideg célzásokat tett arra, hogy nem várhat tovább a számla kifizetésére!

A gróf a homlokát ráncolgatta.

— Azt hiszem, — mondotta — holnap megkötöm a szerződést Goolddal és egyidejűleg nagyobb előleget kérek tőle!

— Remek! — válaszolta Lizi. — Mindenesetre igyekeznünk kell Goold urat minél kitünőbb hangulatban tartani.

— Vele fogjuk az estét tölteni! — indítványozta a gróf.

Ebben meg is állapodtak. És este már együtt vonultak a kaszinóba.

Gooldnak olyan jó kedve volt, hogy madarat lehetett volna vele fogatni. Vidáman csevegett mindenről és végül bejelentette, hogy neki is lenne valami nagy kérése.

— Halljuk! — mondotta Lizi.

— Én már teljesítettem a bárónő kívánságát és kedvéért belementem egy komoly üzleti vállalkozásba. Most azonban nekem van egy nagy kívánságom. Arra kérem, hogy vegyen részt a szombaton tartandó szépségversenyen!

— Miért kívánja ezt? — nevetett Lizi.

— Bevallom őszintén... a papa kedvéért! A papa mindig azt mondta, hogy én olyan fantasztia vagyok, hogy bizonyára arról álmodozom, hogy egy királynőt fogok feleségül venni. Most meg akarom tréfálni az öreget. Tudomására akarom hozni, hogy végre csakugyan megtaláltam azt a bizonyos királynőt. Egy szépségkirálynőt!

És minek tagadjam? Férfi vagyok és hiu. Dicsekedni akarok azzal, hogy ha még nem is irtam meg a legtökéletesebb regényhősnőt, de mindenestre már megtaláltam és a magam számára foglaltam le!

— De ha nem leszek nyertes? — kérdezte Lizi.

— Ki van zárva! — kiáltotta felháborodva James. — Micsoda gondolat! Hát látott ön már szebbet és különbet egész Nizzában vagy az összes környező fürdőhelyeken magánál?

— Félek, hogy nagyon elfogult kedves Goold!

— Nem, ez az igazság! Egyébként bizza rám. Maga csak igérje meg, hogy résztvesz a versenyben!

— Megigérem!

— Hurráh! — kiáltotta Goold és temperamentumos mozdulattal a földhöz vágta pezsgős poharát.

Ettől a pillanattól kezdve Goolddal nem lehetett birni. Nem fért a bőrében. Később, mikor bementek a játékterembe, Goold már egészen részeg volt a boldogságtól és olyan örültségeket követett el, hogy az egész terem már őt figyelte. Meg volt győződve, hogy neki ma okvetlenül nyernie kell. És következetesen mindig a tizenhármasszámot rakta meg a rouletten, igen nagy összeggel. Persze a szám egyszer sem jött ki. Rengeteget vesztett. Csak mikor már utolsó frankja is eluszott, akkor kapott észbe.

— Te jó Isten! — kiáltotta — hiszen én tévedtem! Ugy emlékeztem, hogy a közmondás azt

tartja, hogy aki szerencsés a szerelemben, az a kártyában is nyer. Pedig éppen fordítva van! És ez kétszázharmincézer frankomba került! Na, nem baj. Majd sürgönyzök haza új pénzért. De most egy cent nélkül maradtam. Kedves Hartwig gróf, ugy-e, lesz szíves huszezer frankot kölcsönözni? Hiszen a közel jövőben ugyanis társak leszünk!

A gróf elsápadt. Azután zöld lett, majd megint piros. Legszívesebben megfojtotta volna Gooldot. Ilyen átkozott pechre valóban nem számított. Neki kellett legsürgősebben pénz és most még tőle kérnek kölcsön! De a kérelem elől nem lehetett kitérni, hiszen egész jövőjét a Goolddal való barátságra építette.

Mosolyt tettetve nyult tárcájába:

— Sajnos, én is kifogytam kissé a pénzből, a napokban kapok csak újabb pénzt hazulról. De ötezer frankkal szívesen szolgálok!

Goold nevetve vette át a pénzt.

— No, ilyen kevés pénzem sem volt még életemben. Nem baj. Megpróbálok néhány napig szegény ember lenni. Szerencsémre a szállodában ismernek. Ott akár egy esztendeig is meg lehetek hitelben!

— De hogyan lehetett ilyen könnyelmű? — mondotta szemrehányóan Lizi.

Goold vállat vont.

— Ugyan kérem! Ez a kétszázezer frank igazán nem számít. Hiszen a gróf ur által ajánlott üzleten fél év alatt megkeresem a dupláját!

És zavartalan jókedvvel bucsuzott el azzal, hogy másnap majd együtt hajóznak Juan les Pinsbe.

— Természetesen a vendége leszek! — mondotta vidáman Hartwiegnak. — Ameddig a pénzem nem jön meg Amerikából, addig most már magának kell rólam gondoskodnia!

Szerencsére az autó tovább robogott és így már nem hallotta azt a cifra káromkodást, melyet Hartwieg e nyájas kijelentés hallatára eldörmögött. Lizi is el volt szörnyedve és nem is tiltakozott, mikor a gróf azt mondta:

— Te, én esküszöm, kitekerem ennek az átkozott fickónak a nyakát!

A szépségverseny izgalmai minden várakozást felül multak. A februári karnevál jelentősége egyszerűen eltörpült a májusi szépségkirálynő választása mellett. Már két nap óta zsufolva érkeztek a vonatok Nizzába. A leghiresebb filmrendezők és gavallérok valamennyien jelen akartak lenni a legszebb nők felvonulásánál. A fényképészek rajvonal a legalább félkilométer hosszúságra nyúlt.

A jelentkezőknek fürdőtrikóban kellett felvonulniok a zsüri előtt. A zsüri elnöke a párizsi *Matin* szerkesztője és egy világhírű szobrászművész volt. De helyet foglalt soraiban a nizzai nagyvilági társaság több hölgytagja, néhány ismert milliomos, egy angol színész és a francia

közoktatásügyi minisztérium egyik államtitkárja.

A tribünök tömve voltak. A verseny délután ötkor kezdődött, de már fél ötkor nem lehetett mozdulni a felvonuló autótábortól. Az angol sétányon megakadt a forgalom, a hangulat viharosan izgatott és lármás volt. Zenekarok játszottak, rendezők rohantak és orditoztak, mindenféle zászlókat lobogtattak, parancsszavak röpködtek és úgy látszott, ebből a káoszból sohasem fog rend születni.

Közben a résztvevők hatalmas csoportja egy elkerített helyen vetköződött. Amerika, London és Párizs legszebb trikói vonultak fel. Raffináltabb selyemkölteményeket még nem szült a divattervezők képzelő ereje. A háta természetesen teljesen meztelenek voltak, a vállak is teljesen szabadok. Csak egy vékony kis selyemszalag tartott valami lehelletnyi virágszirmokhoz vagy lepkeszárnyhoz hasonló melltartót. A trikó összterjedelme nem volt több két tenyérnyinél, de azért rengeteg ideig tartott, amíg ehhez a csöppnyi ruhadarabhoz a hölgyek elkészültek toilletjeikkel. Az ember nem is hinné, hogy a meztelen testet milyen sokáig kell előkészíteni, hogy a nyilvános megjelenésre alkalmas legyen. A hölgyek először tetőtől talpig bekenték magukat finom krémekkel, melyek puhává és bársonyossá varázsolták bőrüket, erre fehéritőt raktak, amitől viszont olyanok lettek, mintha márványból faragták volna őket. Végte-

len gonddal és izléssel választották meg a trikóhoz hangolt magassarku cipőket, amely megnyújtotta alakjukat és elegánssá tette járásukat. A legraffináltabb módon tervezték meg frizurájukat. Antoine mester, a fodrászok királya személyesen jött el Párizsból és külön modelleket alkotott a szépségversenyre. Egy ilyen eredeti modellért ötezer frankot kért. Természetesen a legnagyobb gonddal készült az arc kozmetikája is. A legtöbbben barnás tónusra hangolták arcbőrüket, ami nagyon pikánsan hatott és a tropusok forróvérű asszonyait és leányait juttatta a nézők eszébe.

Goold James Hartwieg gróf mellett ült az egyik páholyban. Valamennyi résztvevő közül ő izgult legjobban. Már előző napon bemutatkozott a zsüri elnökének, érdeklődött, hogy milyen szempontok alapján választják ki a győzteseket, hatalmas virágcsokrokat rendelt előre Lizi számára, ami valósággal felbőszítette a grófot, aki nek mindezt fizetnie és előlegeznie kellett, mert James ur pénze még mindig nem érkezett meg.

— Kérlek, Lizi — mondotta Hartwieg a méregtől remegve —, mondd meg Gooldnak, hogy te semmiféle figyelmességre nem tartasz igényt. Ez a gazfickó egészen tönkretett engem. Állandóan pezsgőztet és a legdrágább ételkülönlegességeket rendeli az én számlámra.

— A helyzet nagyon kényes! — válaszolta Lizi. — Mert ha én most leszoktatom arról, hogy

költekezzen, akkor később is fukar lesz, mikor a saját pénzét fogja szórni!

— Rémes! — mormogta Hartwieg, aki már csakugyan utolsó frankjait költötte. — Ha két napon belül nem jön meg az amerikai pénz, én sem tudom már fizetni a szállodai számlát! Hiszen tudod, az autómat is elzálogosítottam már. Gooldnak persze azt mondtam, hogy javítani adtam.

De abban a pillanatban, mikor a szépségverseny kezdetét jelző harsonák megszólaltak, Hartwiegnak is megdobbant a szive. Hiszen válatlanul szerelmes volt Lizibe és szivből kívánta, hogy ő legyen a győztes.

A dolog remekül kezdődött.

A közönség minden résztvevőt megtapsolt — hiszen csak az előzetes selejtező mérkőzésekből győztesként kikerült hölgyek vehettek részt a versenyen —, de amikor Lizi vonult el a zsűri előtt, a taps egyenesen viharzóvá lett. Lizinek egészen groteszk ötlete támadt. Ezüst trikóba öltözött, amelynek szerencsés színe még érdekesebbé, titokzatosabbá, fehérebbé tette bőrét és fokozta fiús testének karcsúságát.

— Nyerni fog! Ő a legszebb! — kiáltotta lelkesülten James.

Csakugyan, minden jel erre vallott.

Lizi játszi könnyedséggel került a döntőbe. Az utolsó mérkőzésnél már csak hárman voltak. Egy svéd lány, aki feltűnően hasonlított Grétához.

Garbóhoz, egy pikáns, fekete francia szépség és Lizi.

A közönség tombolt, meg volt örülve. Pártok születtek pillanatok alatt és mindegyik a maga jelöltjének a nevét ordította.

A zsüri nehéz helyzetben volt. Sokáig tanácskozott, míg végre meghozta ítéletét.

— Az első díjat Olga Tönsberg kisasszonynak ítéljük oda, a második díj nyertese Edelsheim Hanna bárónő.

Goold elsápadt. Mintha a mennyekből zuhant volna a földre.

— Nem a bárónő nyerte az első díjat! — motyogta egészen megzavarodva.

— Disznóság! — kiáltotta Hartwieg. — Meg kell támadni a zsüri ítéletét.

De már ezen nem lehetett változtatni. A tömeg, amely mindig aláveti magát az erősebb akaratnak, már megbékült az eredménnyel és torkaszakadtából éljenezte a svéd szépséget. Persze a másik két nyertesnek is kijutott az ünneplésből, sokan jegyezték meg, hogy Lizi sokkal szebb, mint a svéd lány, de hát az ítélettel már nem lehetett vitatkozni.

A fényképészek teljes gözzel dolgoztak, legalább hetvenhét féle felvételt készítettek a győztesekről.

Végre berobogott Lizi a páholyba. Gyönyörű fürdőköpeny volt trikója fölé borítva.

— Gratulálók! — kiáltotta Hartwieg.

De Goold olyan volt, mintha leforrázták volna. Hebegett, dadogott, látszott rajta, hogy valami nagy változáson ment keresztül.

— Mi történt magával? — kérdezte Lizi megörkönyödve.

— Kérem... ez borzasztó... ez hihetetlen! — dadogta Goold.

— Micsoda?

— Hogy magának csak a második díjat ítéltek oda.

— Ugyan! Nincs ennek semmi jelentősége. Ettől én még egy hajszállal sem lettem csunyább. Olga svéd lány, filmszínésznő. Rettenetesen dolgoztak az érdekében. Hallom, dollárezreket költött az impresszáriója, hogy megdolgozza a közhangulatot. Hiszen már napok óta olvashatta a lapokban megjelenő kommunikéket. A zsüri megsajnálta. Azt gondolták, a svédnél életkérdés az első díj, nálam legfeljebb hiuság... Hát neki adták. De hiszen hallotta, hogy mit mondott az elnök: nagyon nehezen tudtunk dönteni, mert az igazság az, hogy az első és második díj győztese egyformán szép...

De Goold mintha nem is hallotta volna Lizi szavait. Szinte sértően szórakozott volt. Látszott rajta, hogy a gondolatai egészen máshol járnak. Valami kifogást rebegett és azután eltűnt. Még az előre vásárolt virágokat is elfelejtette átadni Lizinek.

— Ez megörült! — mondotta Lizi.

— Tyüh, a kutyaфáját! — káromkodta el ma-

gát Hartwieg. — Szépen vagyunk! Ez a fickó kiábrándult belőled! Vége az üzletnek...

Sajnos, Hartwieg balsejtelmé valónak bizonyult. A verseny után néhány órával Gooldot Olga Tönsberg kisasszony társaságában pillantották meg a kaszinó parkjában.

— Ezt nem türhetjük! — kiáltotta felháborodva Hartwieg.

— De hát mit tegyünk? Látod, éretlen, hiu fickó, akinek nincsen sem önálló ítélete, sem izlése.

— Itt csak egy dolog segíthet! — mondotta sötéten a gróf. — Miss Tönsberget el kell tüntetni!

— Hogy érted ezt? — kérdezte riadtan Lizi.

— Még magam sem tudom. De nem lehet kesztyűs kézzel a dologhoz nyulni. Ez élet-halál harc! És ebben a harcban okvetlenül nekünk kell győznünk!

Másnap reggel James Goold frissen vasalt porcellánnadrágban, strandcipőben, sötétkék, aranygombos kabátban ült a Plantage parkjában és türelmetlenül pillantgatott órájára, amiből nyilvánvaló, hogy várt valakit. Igen rózsás hangulatban volt és elégedetten füttyűrészelt.

— Jó reggelt, mister Goold! — köszöntötte hirtelen Jean ur. — Szabad érdeklődnöm, hogyan halad a regény?

— Remekül, monsieur Jean! Képzelve, meg-

van a bonyodalom. A hős szakít az ideáljával és egy új nő karjaiba veti magát! Azt hiszem, nagyon érdekes és izgalmas lesz.

— És ezt a második nőt már feleségül veszi? Vagy kiábrándul belőle és visszatér az elsőhöz?

— Szó sincs róla!

— És miért szakított az elsővel?

James ravaszul hunyorított.

— Hát tudja, ez éppen a szenzáció, az irodalmi ujitás, amellyel, remélem óriási feltűnést fogok kelteni. Ön bizonyára sokat olvas, Jean ur?

— Hogyne, kérem! Valamikor kétezer kötetes könyvtáram volt!

— Akkor tudja, hogy a regényeknek különböző fajtái vannak. Vannak kalandor regények, lélektani regények, történeti regények. Az enyém: a szépség regénye. Munkám hőse ugyanis maga a szépség. A férfi halálosan szeret egy nőt, mert azt hiszi, hogy az a legszebb a világon. Azután kiderül, hogy tévedett. Megtalálja a még szebbet. A férfi végzete, hogy rajongója, beteges szolgája és mániákusa a szépnek. Amikor megpillantja a még tökéletesebb nőt, egy pillanatig sem habozik. Ugy követi, mint lepke a fényt, vagy a holdkóros a holdat. Nem této-vázik, nem magyaráz, egyszerűen hozzá szegődik, mert nem cselekedhet másképen. Mit szól hozzá?

— Remek!

— És új, kedves barátom! Azt hiszem, világ-sikerem lesz!

A szálloda hallja felől Hartwieg gróf közbeledett.

— Jó reggelt, kedves grófom! — üdvözölte kedvesen James. — Remélem, nem a pénzét jött behajtani? Igazán nagyon resteltem a dolgot. De azt hiszem, holnapra feltétlenül megjönnek a dollárjaim.

— Ah, kérem, nem olyan sürgős! — intett hanyagul Hartwieg, noha valójában sirni szeretett volna mérgében. — Egészen másról van szó. Megengedi, hogy helyet foglaljak asztalánál?

James kissé zavart mozdulatot tett.

— Izé... bocsánat... természetesen nagyon szívesen látom bármikor, de én most egy hölgyet várok.

A gróf bólintott.

— Tudom és éppen ezért... Ugyanis én is szeretnék Tönsberg kisasszonnyal beszélni.

— De bocsánatot kérek...

— Kedves Goold ur, nekünk sürgősen tisztáznunk kell valamit...

— Ha szabad kérnem, nagyon röviden! Hiszen értheti...

— Mindent megérték. A dolog lényege, hogy néhány hét előtt, mikor én egy hölgynek udvaroltam, ön váratlanul kettőnk közé lépett és ezt a hölgyet, akit én rendkívül szerettem, elhódította tőlem. Engem igen kinosan érintett a do-

log, de mint gentleman, aki tisztellem az emberek egyéni szabadságát, úgy éreztem, hogy minden szerelmi harc erőmérkőzés és ha ön bizonyult erősebbnek, úgy nekem kötelességem a nőt átengedni...

— Ez valóban uri és nobilis volt...

— Köszönöm! De úgy érzem, semmiféle elismerésre nem tarthatok igényt, hiszen az én helyemben minden más uriember így viselkedett volna. Természetesen ön is!

— Hogyne! Magától értetődik!

— Hát éppen erről van szó, kérem. Nékem ugyanis végtelenül tetszik Tönsberg kisasszony, éppen úgy, mint önnek. Mi tehát megindítjuk a közös ostromot és amelyikünk erősebbnek fog bizonyulni, az lesz a győztes!

James orra szemlátomást megnyult és igen kinosan feszengett.

— Kedves gróf ur — dadogta —, bármennyire logikus, amit mond, be kell látnia, hogy mégsem maradhat itt. Mi egy kettesben való kirándulást beszéltünk meg és teljesen lehetetlen, hogy ön ehhez csatlakozzon!

— A szerelem háborúja nem ismer lehetetlenséget! — mondotta a gróf.

A vitát egyébként nem lehetett folytatni, mert ebben a pillanatban jelent meg Tönsberg kisasszony. Elbűvölő volt. A győzelem mámorea még szebbé varázsolta. Kissé meglepetten nézett Hartwiegre, akinek jelenléte meglepte.

A gróf ellenben a született nőhódító elragadó kedvességével üdvözölte és bemutatkozott.

— James régi barátja vagyok, aki már két hét előtt nekem ígérte a mai napját. Remek időnk van... azt hiszem, pompás lenne ki-suhanni a tengerre... A legpompásabb yachtot béreltem ki. El vagyok ragadtatva, hogy önt is vendégül láthatom...

Tönsberg kisasszony értett a férfiakhoz. Első pillanatra megérezte, hogy a grófot nem szabad könnyelműen elejteni. Egyáltalában a nő helyzete akkor a legbiztosabb és a legtöbb eredményt akkor érheti el, ha egyszerre két férfi küzd érte. Akkor mindegyik féltékeny a másikkra, a nő értéke erősen növekszik a szemükben, amit igen okosan és jól lehet kiaknázni...

A kirándulás valóban tökéletes volt. Tönsberg kisasszony olyan tulzottan jókedvű volt, mintha egy kis pezsgőmámora lett volna. A gróf szórta az elmésségeket, ellenállhatatlanul szeretetre-méltó volt. Goold ellenben egészen elnémult. Fuldoklott a dühtől és féltékenységtől. Legszívesebben a tengerbe dobta volna Hartwieget. A keze görcsösen ökölbe szorult. Felháborította, hogy Tönsberg kisasszony szemmeláthatóan a grófhhoz pártolt. Néha ugyan megkérdezte Gooldtól, hogy miért olyan rosszkedvű, miért hallgat, de az ilyen kérdések inkább csipkelődzésnek hatnak, mint kedveskedésnek.

A tenger egyébként nagyon népes volt. Rengeteg vitorlás suhant el mellettük, motoroscsó-

nakok hasították a hullámokat, némelyikről gramofon hangzott, az elegáns yachtok fedélzetén táncoltak is.

A yacht vitorláit egyébként Goold kezelte. Ez jó ürügy volt arra, hogy ne kelljen beszélnie és hogy elrejtse dühös hangulatát. De hát persze nem nagyon járt az esze a vitorlákon, mert mindig csak azt figyelte, hogy a gróf milyen szentelen bizalmassággal flörtöl Olgával és hogy Olga milyen szívesen hallgatja. Annyira lefoglalta ez a látvány, hogy észre sem vette a velük szemközt jövő másik vitorlást és a következő pillanatban hatalmasat zökkent a yacht; ha Hartwieg az utolsó pillanatban nem kapja el Olga karját, menthetetlenül a tengerbe zuhant volna. A másik vitorlásról is éles sikoltások, rémült kiáltás hallatszott.

— Szent Isten! — kiáltotta Olga — te vagy az Elly?

A kérdést egy hölgyhöz intézte, akit éppen akkor halászott ki két ur a tengerből. A fiatal lány prüszögött, köhögött, de azért igyekezett mosolygós arcot vágni, ami nem egészen sikerült, mert látszott rajta, hogy a baleset nagyon felbosszantotta.

— Őszintén szólva, Olgám, ügyesebb vitorlamestert is választhattál volna! Egyébként gratulálok, hallom, megnyerted a szépségversenyt. Én, sajnos, csak ma reggel érkezhettem... nem vehettem részt...

— Nem baj Ellykém, hiszen így is tudják,

hogy te sokkal szebb vagy, mint én. Remélem, ma délután találkozunk?

— Természetesen... nagyon szívesen... De csak hat órákor! Előbb ugyanis találkoznom kell Graig direktorral... Tudod, a szerződés sem...

— Ne fáradj fiam. Graig két nap előtt már engem szerződtetett...

— Igazán? No ennek nagyon örülök! Ugyis csak azt akartam vele közölni, hogy sokkal jobb ajánlatot kaptam és inkább Billancourtba szerződöm... Tudod, Hollywood már nem a régi. Csupa blöff, a gázsikat naponta leszállítják és két hét után, akármilyen szerződésed van, könyörtelenül kitesznek, ha a legkisebb kifogásuk van, vagy valaki ügyesen intrikál ellened. Nagyon óvlak, vigyázz...

— Köszönöm szívem. Hiszen tudom, hogy szíveden viseled a sorsomat. Tehát viszontlátásra délután hatkor a Plantageban... Pá szívecském!...

A két vitorlás ismét eltávolodott egymástól.

Olga úgy nevetett, hogy két pompás fogsora megcsillogott a piros száj vonalában.

— Óh, nem is tudják, hogy milyen mulatságos volt ez a találkozás! — mondotta elégedetten.

— Elly, meg én, évek óta futunk egymás mellett, ahogyan már azt a mi világunkba mondani szokták. És Elly mindig lemarad egy arasszal. Fogalmuk sem lehet, hogy milyen mérges rám. Biztosan hetek óta készült a szépségversenyre

és valami ostoba véletlen akadályozhatta meg, hogy nem jelent meg idejében. Talán egy autódefektus, vagy más ehhez hasonló dolog. És persze nem igaz, hogy Billancourtba szerződött... Minden vágya az volt, hogy Graighez kerüljön. Szegény, majdnem viasszaszédült a tengerbe, mikor megmondtam, hogy már megelőztem. Mindenesetre nagyon kedves leszek hozzá délután. Azt hiszem, valami kellemes meglepetést is készítek számára...

És később, mikor James nem figyelt rájuk, halkánmondotta a grófnak:

— Amint látom, Goold ur rosszkedvű és haragszik rám... Majd délután kárpótolni fogom az elrontott délelőttiért. Azt hiszem, nagyon fog neki tetszeni Elly, aki nagyon kedves tud lenni. És azt hiszem, hogy ezzel a bemutatással Ellyvel szemben is jóvá tettem valamit abból a sok bosszuszágból, melyet neki okoztam.

Ez a bizalmas közlés nagyon vegyes hatással volt Hartwiegre. Egyrészt örült, mert hiszen nyilvánvaló lett, hogy Olga őt választotta és Gooldot lecsusztatta. Viszont ő arra számított, hogy Olga elpártolása esetén James visszatér Lizihez. Egy új, harmadik nő felbukkanása ismét felborulással fenyegetett mindent.

Egyelőre mégis azt vélte legfontosabbnak, hogy James kiábrándult Olgából. Már nem is nézett feléje, mogorván pipázott az árbóc mellett és egyáltalában nem vett részt beszélgetésükben. Hartwieg végül is azt indítványozta,

hogy szálljanak ki. Láta, hogy James egyáltalában nem is figyel a hajó irányára és félő volt, hogy a tengerbe fordulnak vagy ismét összeütkeznek.

Mikor a vitorlás kikötött, James azonnal el akart bucsuzni. De Olga most hirtelen taktikát változtatott. Egyszerre nagyon kedves lett Jameshez és olyan sokat sejtetően mosolygott rá, mintha egyszerre jóvá akarná tenni azt, hogy a délelőtt folyamán elhanyagolta.

James, mint minden naiv, tapasztalatlan fiatalember, könnyen megbékült. Egy kicsit még morgott, zsörtölődött, de hamarosan egészen felderült és olyan büszkén lépkedett Olga mellett, akár egy páva. Látszott, mennyire élvezi azt, hogy az emberek utánuk fordulnak és megbámulják Olgát. Örült, hogy az a ragyogó nő mégis csak hozzá tartozik.

Hartwie, aki sokkal tapasztaltabb volt, persze tudta, hogy honnan fúj a szél. Tisztában volt azzal, hogy most is ő tetszik Olgának és ez a kis komédia csak arra való, hogy James feltétlenül jelenjen meg a délutáni találkozón, amelyen majd Elly is jelen lesz.

A szállodában kellemes hír várta Gooldot. Megérkezett a pénz átutalásáról szóló értesítés. Sietett Hartwie szobájába telefonálni, akivel közölte a jó hirt.

— Hallatlan, milyen különös véletlen! — mondotta a gróf. — Képzeld, én is éppen most kaptam sürgőnyt hazulról, melyben közlik,

hogy a petroleumtelepek lefoglalására azonnal ki kell fizetnem négyszázötvenezer Schillinget, különben másokkal kezdenek tárgyalásokat. Már fel is hívtam telefonon a jószágigazgatómat, aki azonban azt válaszolta, hogy szeptember előtt képtelen ekkora összeget előteremteni, mert forgótőkém tulnyomó részét a mezőgazdasági üzemekbe helyeztük.

— Kedves gróf ur — válaszolta kissé zavar-
tan James — még nem tudom magamat végleg elhatározni... Éppen az imént beszéltem bizalmasan Tönsberg kisasszonnyal, akivel tudja, hogy komoly szándékom van és ő azt mondta, hogy szivesebben élne Amerikában, mint Európában és így nem tudom, hogy szabad-e itt ekkora érdekeltséget vállalnom! Mindenesetre még tárgyalni fogok erről menyasszonyommal...

— Ön megkérte Tönsberg kisasszony kezét?
— kérdezte ijedten Hartwieg, aki alig tudta leplezni izgatottságát.

— Még nem, de eléggé világos célzásokat tettem rá. Azt hiszem, ma délután teljesen tisztázódik a helyzet.

Hartwieg szivéről kő esett le. Már megrémült, hogy megkésett. Mindenesetre elhatározta, hogy óvatosabb lesz és most már teljes gőzzel fog támadni ő is.

Később, mikor a rendőrségen kihallgatták a Caffée des Palmes-kávéház pincéreit és vendé-

geit, akik délután hat órakor ott ültek a terraszon és látták James Gooldot, Hartwieg grófot és a társaságukban volt két hölgyet: Tönsberg Olga és Elly Bunting filmszínésznőket, nem lehetett többé kétséges, hogy ennél az asztalnál csakugyan igen kinos és heves jelenetek játszódtak le.

Eleinte minden simán és jókedvűen indult. A két férfi együtt érkezett, látszólag a legjobb egyetértésben. Néhány perc múlva megérkeztek a hölgyek is. Először Tönsberg kisasszony, majd nyomban utána Elly Bunting, aki a bemutatkozás után James Goold mellett foglalt helyet. A párok szemben ültek egymással és a gróf feltűnően hevesen és kedvesen udvarolt Tönsberg Olgának, míg James Goold szemlátomást egyre idegesebb lett.

Ami ezután történt, azt a szem- és fültanuk meglehetősen zavarosan és némileg ellentmondóan adták elő.

Annyi bizonyos, hogy Goold egyszerre csak felugrott és haragtól remegő hangon kezdett kiabálni:

— Elég volt! Nem tűröm ezt a gyalázatos komédiát! Hogy mernek a szemem láttára flörtölni!

A társaság tagjai ijedten próbálták csillapítani és Tönsberg Olga elég hangosan azt jegezte meg, hogy James Gooldnak semmi oka nem lehet a panaszra, hiszen igen kellemes, szép és elegáns hölgy társaságában van.

Ez azonban csak olaj volt a tüzre.

Goold az asztalt verdesve azt kiáltotta, hogy ő nem gyermek, néki semmi köze sincsen a mellette ülő hölgyhöz és őt nem lehet egyszerűen valakinek átadni.

Erre Elly Bunting kisasszony felugrott és a dühtől eltorzulva egy poharat vágott James Gooldhoz és szikrázó szemmel sziszegte Tönsberg kisasszony felé:

— Nyomorult! Hogy merésztél ilyen kinos helyzetbe hozni!

Tönsberg Olga válaszolni akart valamit, de nem volt ideje, mert Goold hozzá ugrott, olyan erősen szorította meg a csuklóját, hogy a színesnő felsikoltott fájdalmában.

— Jegyezze meg — harsogta Goold —, hogy ezért számolni fogunk! Engem nem lehet büntetlenül nevetségessé tenni! És önnel is végezek, gróf ur! — kiáltotta Hartwieg gróf felé.

A gróf csillapítani próbálta a feleket. Tönsberg kisasszony sirógörcsöt kapott és a kávéház főpincére udvariassen felkérte a társaságot, hogy ne okozzanak botrányt, mert már a járókelők is megálltak és elképpelve nézték a példátlan skandalumot.

Erre James Goold elrohant, szalmakalapját a széken felejtve. Elly Bunting hisztériásan sikoltozott, minden áron Tönsberg kisasszony hajába akart kapaszkodni, amit csak Hartwieg gróf közbelépése tudott megakadályozni. Alig lehetett egy zárt autóba tuszkolni és még onnan is

szidalmazó szavakat kiáltott Tönsberg Olga felé, aki halálsápadtan karolt a grófba.

Végül ők is kisiettek a kávéházból és egy autótaxiba ülve, elhajtattak. A rendőrség kinyomozta a taxi soffőrjét, aki elmondta, hogy a gróf Tönsberg kisasszonyt a Negresco-szállodáig vitte, ott elbucsuztak és a roppantul ideges, feltűnően sápadt színésznő egyenesen szobájába sietett, a gróf pedig ugyanazzal a taxival a Plantage-szállodába vitette magát.

A Negresco-szálloda portása előadta, hogy körülbelül fél órával később a kapu előtt egy feldult ur jelent meg, akiben többen felismerték a délutáni botrány egyik hőjét, James Gooldot. Magából kikelve sétált fel és alá a szálloda előtt, olyan volt, mint aki nincsen egészen beszámítható állapotban. Később eltűnt. Néhányan úgy látták, hogy a szálloda hallja felé tartott, mások szerint a szálloda parkjába ment.

Nyolc óra felé egy boy érkezett, aki gyönyörű virágokat hozott és egy doboz csokoládébonbont. A küldemény mellett Graig filmigazgató névjegye feküdt. A csomagot a szobapincér adta át Tönsberg Olgának, aki pizsamában ült a szobában és sirt. De a küldeménynek láthatóan megörült és nagy borraivalót küldött a boynak.

Azután magára zárta az ajtót és azt mondta, hogy senkit sem fogad.

Reggel tíz órakor a szobalány kopogott és figyelmeztetni akarta, hogy a fürdő készen várja. Miután többszöri kopogtatásra választ

nem kapott, a házitelefonon próbálta felébresztetni, de a telefon csengetésére sem válaszolt senki. Erre a portás, a szálloda-igazgató és a szobapincér együttes jelenlétében felnyitották az ajtót és a padlón véresen, összezuzott homlokkal, eltorzult arccal, kék ajakkal, holtan találták a színésznőt.

Az előhívott orvos megállapította, hogy a holttesten több zuzott seb is van. Semmi kétség sem férhetett ahhoz, hogy a színésznőt megölték.

A gyilkosság példátlan szenzációt keltett. Hiszen Tönsberg Olga, mióta a szépségversenyt megnyerte, az érdeklődés homlokterében állt, mindenki ismerte, fényképét a világ összes képes lapjai közölték.

De az elképedés és meglepetés akkor érte el csúcspontját, mikor a lapok rendkívüli különkiadása azt közölte, hogy James Gooldot, a dollármilliomos Goold Ádám fiát Tönsberg Olga meggyilkolásának gyanuja miatt letartóztatták. A fiatalember kétségbeesetten próbálta tagadni tettét, de minden jel ellene vall.

A boncolás megállapította, hogy a színésznő halálát nem a testén látható sérülések okozták, hanem arzénmérgezésnek esett áldozatul. Asztalán felbontva hevert a csokoládés bonbonokkal telt skatulya. A megejtett vegyivizsgálat kiderítette, hogy a doboz tetején lévő valamennyi cukorka meg volt mérgezve. Az egyes adagok hatása feltétlenül halálos volt. Nyilvánvaló volt, hogy a szerencsétlen színésznő, aki gyanutlanul fogyaszt

tott el egy-két szem bonbont, íszonyu görcsök közepette ugrott fel ágyáról, valószínűleg a telefonhoz akart rohanni, vagy vizet akart inni és és közben összeroskadtt. Zuhanása közben szenvedte a zuzott sebeket.

Természetesen nyomban beidézték Graig igazgatót, aki azonban alibit igazolt. Egész napját Monte Carlóban töltötte, fogalma sincsen arról, hogy ki küldhette nevében és az ő névjegyével a végzetes cukrokat a színésznőnek.

Mindezek után a rendőrség letartóztatásba vette Goold Jamest, mert a gyilkosság délutánján történt összeveszés és a szálloda körüli feltűnő, ideges ólálkodása, a színésznő megfenyegetése szinte kétséget kizáróvá tették, hogy a tettet ő követte el. Kiderült, hogy Graig névjegyt a meggyilkolt Tönsberg Olgától kapta, aki azért adta át neki, hogy helyesen írja le a filmigazgató nevét, ha tudósítást küld szerződtetéséről valamelyik lapba. Mert arra is voltak tanuk, hogy Goold ezt az ígéretet tette Tönsberg kisasszonynak.

A szörnyű gyilkosság Hartwieg grófot villámcsapásként sujtotta le.

— Mindennek vége! — mondta egészen letörve Lizinek. — Goold nem csak magát tette tönkre, hanem engem is. Benne volt az utolsó reményem, bizonyosra vettem, hogy előbb-utóbb megkapom tőle a pénzt! A hitelezőim már türelmetlenek, megfenyegettek, hogy beszüntetik a zsebpénzemet...

Lizi is a kezét tördelte.

— Borzasztó! — zokogta. — Már anyira beleéltem magamat abba a gondolatba, hogy új életet kezdek, a feleséged leszek és nem kell visszamennem Berlinbe... De hát hogyan lehetséges ez? Meg tudod érteni? Ez a Goold olyan kedves, naiv szelid fiúnak látszott. Lehetséges, hogy húszonnégyszáz óra alatt ilyen őrjöngő szerelemre gyulladjon?

Hartwieg vállát vonogatta.

— Hiszen éppen ez az, amit én sem értek. Viszont ne felejtsd el: nem szerelemről, hanem bosszúról van szó. Az elkényeztetett milliomos fiú hiuságát sértették meg halálosan. Tönsberg Olga valóban csúnyán megréftáta. James rajongó, hiszékeny, gyermeklelkű ifjú. Mindent komolyan vesz. Pillanatok alatt beleélte magát abba a gondolatba, hogy ő a nizzai szépségkirálynő kiválasztott lovagja és hogy most az irigység központjába került, mindenki arról beszél, hogy a legszebb nő őt tüntette ki szerelmével. Goold erre a hódításra éppen olyan büszke volt, mint mondjuk az uszóbajnok arra, ha világrekordot javít. Téged is azért szeretett meg, mert Tönsberg Olga felbukkanásáig rólad mondták, hogy a legszebb vagy. Gooldnak nincsen önálló véleménye, néki csak egy a fontos, hogy: irigyeljék! Az ilyen rögeszmés emberek, ha ezen a legérzékenyebb ponton szenvednek vereséget, minden örültségre képesek! Mondhatom, James csakugyan teljesen ki volt forgatva

magából. Ha a pincérek nem lépnek közbe, talán már a kávéház terraszán verekedésre, sőt gyilkosságra került volna a sor!

Kopogtatás hallatszott. Két detektív lépett a szobába.

— Edelsheim Hanna bárónőt keressük! — mondták.

— Én vagyok! — mondotta Lizi és kissé el-sápadt.

A detektívek, akik olyan elegánsak és előkelők voltak, mintha valamelyik angol divatlapból vágták volna ki őket, udvariasan meghajoltak, bemutatkoztak és igazolták magukat.

— Bocsánatot kérünk, — mondotta az idősebbnek látszó, — néhány kérdést kellene méltóságodhoz intéznünk!

— Parancsoljanak!

— Igaz-e az, hogy ön az utóbbi hetekben minden nap együtt volt a letartóztatásban lévő James Goolddal?

— Igaz. James Goold udvarolt nekem...

— És ön szívesen fogadta közeledését?

— Engedelmet, de mi közük van ehhez önöknek?

— Nagyon sajnálom, ha lapintatlanoknak kell lennünk, de bizonyos kérdések tisztázása feltétlenül szükséges. Igaz-e az, hogy James Goold önnek házassági ajánlatot tett?

— Nem kérte meg határozottan a kezemet, de félreérthetetlen célzásokat tett arra, hogy feleségül akar venni!

— Önt természetesen végtelenül kínosan érinthette ezek után James Goold váratlan szakítása... A szállodai személyzet tanuvallomása szerint méltóságod teljesen feldultan jött haza a szépségversenyről, a szobájából kihallatszott a sírása...

Lizi elsápadt.

— Ezek olyan kérdések, melyekhez senkinek, semmi köze nincsen!

— Sajnos, bárónő, a saját érdekében vagyunk kénytelenek az ügy minden kis mozzanatát megvizsgálni. A történetek után ugyanis nyilvánvaló, hogy önnek minden oka meg volt arra, hogy a megölt Tönsberg kisasszonyt vetélytársnőjének tekintse és gyűlölje...

Lizi felugrott.

— Csak nem hiszik, csak nem gondolják, — kiáltotta magánkivül, — hogy én voltam? Ez örület! Képtelenség!

A detektív rideg és érzéketlen maradt.

— Egyelőre természetesen csak arról van szó, hogy a bárónőt kihallgassuk. Mindenek előtt személyi adatait kell felvennünk. Legyen szives igazolni magát. Szabad az utlevelét kérnünk?

A boldogtalan nő egész testében remegett. Hartwieg, aki eddig szinte megdermedve ült, végre erőt vett magán és Lizi segítségére akart sietni.

— Kérem, uraim, — mondotta, — igazolom magamat. Hartwieg János gróf, osztrák földbirtokos.

tokos vagyok. Minden tekintetben kezességet vállalok ezért a hölgyért...

A detektív meghajolt.

— Gróf ur korrekt gavallér, de mi rendőrség vagyunk és semmi érzékünk nincsen az ilyen lovagias gesztusok iránt. Szabad kérnem bárónő az utlevelét.

Átvette az utlevelet, egy pillantást vetett az első oldalára és meglepett, gunyos mosoly huzódott az arcára:

— Ah! Ön Kurt Lizi színésznő? És nem Edelsheim Hanna bárónő? Ez fölötte érdekes!

— De hiszen mindennapos dolog, hogy a fürdőhelyen tartózkodó hölgyek álnéven jelentik be magukat! — kiáltotta kétségbeesetten Lizi.

— Tudjuk! Ennek nincs is komolyabb büntetőjogi következménye. De mindenesetre kérnünk kell, hogy kövessen a rendőrségre.

— Letartóztatnak? — sikoltotta Lizi.

— Még nem tudhatjuk. Egyelőre mindenesetre szembesítenünk kell Goold Jamessel. Az ilyen szembesítések során néha igen érdekes és izgalmas dolgok derülnek ki!

Lizi megingott, úgy látszott, mintha el akarna ájulni. De a detektívek nem voltak érzelmesek. Erélyesen karon ragadták és már vitték is kifelé a teljesen összetört, zokogó nőt.

*

Hartwieg néhány percig azt hitte, hogy megőrül. Ez a jelenet valóban az idegeire ment. Vil-

lámgyorsan cikkáztak gondolatai és egyre világosabbá lett előtte, hogy ez a szörnyű tragédia előbb-utóbb most már őt is elnyeli. A példátlan büntény tetteinek nevével kapcsolatban állandóan emlegetik őt is, a lapok minden tudósításában élénken kiszínezve említik az ismert osztrák mágnastrót is, akiről, úgy látszik, hogy mind a két nőnek, úgy a gyilkosság áldozatául esett Tönsberg Olgának, mint pedig a büntett elkövetésével gyanúsított Kurt Lizinek a barátja volt . . .

Hartwieg már látta, hogy mi fog következni? Előbb-utóbb kiderül, hogy Lizi nem is Gooldot, hanem őt szerette. És ebben az esetben szerepe még gyanusabb lesz. Mert akkor egészen kétségtelenné válik a rendőrség előtt, hogy féltékenységből ölte meg Olgát, akinek társaságában töltötte a délelőttöt a tengeren és délután a kávéházban.

És ebben az esetben csak egyet tehet!

Fel kell mennie a rendőrségre és meg kell mondania az igazat. Le kell lepleznie önmagát, meg kell mondania, hogy egy pillanatig sem szerette Tönsberg kisasszonyt, hogy Lizivel együtt beszélte meg ezt a kis flörtkomédiát, melynek csak az volt a célja, hogy Jamest visszacsalogassák Lizihez. Oda kell állnia a rendőrség elé és jegyzőkönyvbe kell mondania, hogy milyen furfangos csalással akarták beugratni James Gooldot! Rettenetes!

Hartwieg homlokán hideg verejték ütközött ki. Igen, nincs más hátra, ez az egyetlen mód,

hogy Lizit megmentse a gyilkosság vádjától. De ha megtette ezt a vallomást, utána természetesen nem marad más hátra, mint hogy azonnal főbe-
lövi magát!

Egészen elgyötörve, kétségbeesetten ült és gondolkozott. Valami rendet akart teremteni abban a káoszban, amely megrohanta.

De semmisen jutott az eszébe.

Kábultan, teljesen tanácstalanul hagyta el a szállodát. Találomra bolyongott az utcákon, céltalanul és reménytelenül. Arra gondolt, hogy ügyvédhez fordul, de nem ismert senkit és nem is tudta, hogy tulajdonképpen miről beszéljen az ügyvéddel? Pénze sem volt, már pedig az ilyen luksushelyeken élő ügyvédek, akik véletlenül olyan bűnügybe cseppennek bele, melynek hősei amerikai milliomosok és európai arisztokraták, bizonyára hatalmas honoráriumot követelnek.

Már egészen kimerült, a lábai alig birták a sok gyaloglást, de nem tudott leülni, hajszolta magát, közel volt a megőrüléshez.

Hartwiég nem bírta tovább a céltalan rohanást. Teljesen kimerülten ült le egy kis cukrászda teraszára...

Valamit ki kellene találni! — zakatolt agyában a kétségbeesett akarás. Meg kell oldani az átkozott titkot! Meg volt győződve, hogy sem James Goold, sem Lizi nem lehetnek a tettesek. De hát akkor kicsoda?

Hirtelen felugrott.

Hogy erre eddig nem gondolt! Világos: Tönsberg Olga öngyilkos lett! Önként vette be a halált okozó mérget.

Ennek a feltevésnek ellent látszik mondani, hogy az arzénnel mérgezett cukrokat nem ő vette, hanem küldték neki. De hát döntő bizonyíték ez? Ezernyi példát lehetne felsorolni, hogy az öngyilkosságot először gyilkosságnak vélték. Ki tudja, hogy milyen sötét titkok lehetnek Tönsberg Olga életében? Látszólag igen vidám, elégedett leány volt, de hátha mindez csak komédia volt? Lehet, hogy a sirba akarta vinni a titkát. Ezért találta ki ezt a raffinált öngyilkossági módot is. Ezért preparálta a méreggel az idegen által küldött cukrot. Ugy akarta feltüntetni halálát, mintha véletlen szerencsétlenség, vagy gyilkosság okozta. Vannak büszke, gőgös lelkek, akik sohasem vallják meg, hogy csatát vesztek...

Hartwieget ez a felfedezés egészen felvillanyozta. Érezte, hogy ezuttal jó nyomra tévedt. A fáradtságát mintha egyszerre eltörülték volna. Felhajtotta a megrendelt whiskit és már rohant is. Ezuttal biztos, határozott célja volt. Az Excelsior-szállodába vitette magát az autón. Szerencséje volt. A portástól azt a felvilágosítást kapta, hogy Elly Bunting a szobájában van.

Néhány perccel utóbb már ott állt a szép táncosnővel szemben. Elly nagy változáson ment keresztül az utolsó két nap alatt. Látszott rajta, hogy a borzalmas eset rendkívül megviselte.

— Ne nézzen rám, — mondotta Hartwiegnek, — ah, ez a rémes gyilkosság egészen tönkre tett. Nem tudok magamhoz térni, folyton sirógörceim vannak. Szegény, drága jó barátnőm... Tíz éve jártuk együtt a világot. Igaz, neki sokkal nagyobb szerencséje volt, mint nekem, de azért rendkívül szerettem. Csipkedtük egymást, de alapjában véve elválaszthatatlan barátnők voltunk.

Megtörülte könnyeit és heves mozdulattal fordult a grófhhoz.

— Már fel akartam önt keresni. Az isten szerelméért mondja meg nekem, ki ez a Goold? Ez a szörnyeteg, akit szegény Olga meggyilkolásával vádolnak? És az a bécsi színésznő? Mit tud róluk? Mióta ismeri őket? Mi köze van hozzájuk?

— Én is csak rövid ideje kerültem a társaságukba. Itt Nizzában ismerkedtünk meg. De amennyire megismerhettem őket, kizártnak tartom, hogy ők követhették el a gyilkosságot.

Ellynek kipirult az arca a szenvedélytől.

— Hát én nem tartom kizártnak. Hiszen az ön tisztelt Gooldja vélem szemben is úgy viselkedett, mint egy neveletlen fickó. Uriember nem csap olyan példátlan botrányt, mint amilyent ő rögtönzött a kávéházban... Oh, ettől az embertől minden kitelik!

— Kivéve mégis a gyilkosságot! Én sokkal valószínűbbnek tartom, hogy Tönsberg Olga öngyilkos lett!

— Ah? Igazán? Lehetségesnek tartja?

— Igen. És éppen ezért jöttem magához. Maga jól ismerte Tönsberg kisasszonyt, bizonyára elárulta magának apró titkait is. Nagyon kérem, próbálja emlékébe idézni azokat a be-szélgetéseket, melyeket az utóbbi időkben folytattak. Talán ott megtaláljuk a nyomra vezető pontot. Sohasem panaszkodott ön előtt csalódás-ról? Nem volt titkos szerelme? Vagy talán be-tegsége, szenvedélye? Bármennyire is haragszik ön Goold Jamesre, kötelessége segítségére lenni, ha ez módjában van. És a szerencsétlen Kurt Lizit sem hagyhatjuk ártatlanul a börtönben synlődni...

Elly bámulva nézett a grófra.

— Ön csakugyan okos ember. És most, hogy mondja, sok minden világosodik meg előttem. Szegény Olga, valóban nagyon szeszélyes, kiszámithatatlan lélek volt, aki teljesen rabja volt ide-geinek. Két év előtt, mikor Párizsban voltunk szerződésben, egyszer már öngyilkos akart lenni egy orvos miatt, akibe beleszeretett. Akkor egy ideig morfinista volt, erőszakkal kellett elvenni tőle a mérget. — De most nyoma sem volt nála a csalódott szerelemnek. És boldog volt, mert Graig szerződtette!

— Igen... ez egészen homályos dolog! Oh! Megvan... megvan...

Az izgalom egészen megváltoztatta Elly arcát. A szeme csak úgy csillogott a benső tüztől.

— Beszéljen kérem! — sürgette Hartwieg.

— Az elmúlt év tavaszán... Éppen ma egy éve Barcelónában voltunk szerződésben. A varietében, ahol felléptünk, egy hindu bűvész is produkálta magát. Ez az ember csodálatos hipnotikus mutatóványokat mutatott be. Érdekes, de félelmetes ember volt. Rettegtünk a pillantásától. A hindu állandóan üldözte szerelmével Olgát, aki azonban irtózott tőle. Egy napon, mikor Olga megint visszautasította és kérte, hogy szüntesse be üldözését, a fakir szörnyű haragra támadt, rámeresztette szemét és azt kiáltotta:

— Ha nem leszel az enyém, úgy mához egy évre, pontosan ezen a napon meg kell halnod!

Olgára rettenetes hatással volt ez a jelenet. Elájult. És mikor magához tért, azonnal csomagolt. Otthagyta szerződését és elutazott Barcelónából. De azóta állandóan gyötörte ez az emlék. Gyakran panaszkodott a hinduról, aki megjelent álmaiban és fenyegette. Idegrovoshoz is járt... de nem tudták ebből a rögeszméből kigyógyítani!

Hartwieg izgatottan ugrott fel.

— Azonnal autóba ülünk! Ezt nyomban tudatnunk kell a rendőrséggel! Kérem, öltözzön fel gyorsan... én addig itt várok ebben a szobában!

Elly átsietett az öltözőszobába. Körülbelül tíz perc múlva tért újra vissza.

— Mehetünk! — mondotta.

Hartwieg sápadt volt és szórakozott. Minden idege remegett, csupa türelmetlenség, égő izga-

lom volt, mint aki alig várja, hogy végre felderítse a rendőrség előtt az igazságot.

Mikor igazolták magukat és megmondták, hogy milyen ügyben jöttek, azonnal fogadta őket a bűnügyi osztály főnöke.

— Uram, — kiáltotta a gróf — azért jöttünk, hogy megnevezzük az igazi bűnöst és kérjük az ártatlanok szabadon bocsátását!

A rendőrfőnök elképedve nézett rájuk.

— Kérem... parancsoljanak... azonnal jegyzőkönyvbe vétetem vallomásukat...

— Én figyelmeztettem az előbb Hartwiegróft, hogy Tönsberg Olga, aki jó barátnőm volt, minden valószerűség szerint öngyilkosságot követett el, még pedig hipnotikus parancsra. A tettes egy Ibn Nadir nevű indus fakir, aki az elmúlt esztendőben Barcelónában produkálta magát...

— Nem, kérem, ez tévedés! — mondotta most erélyes hangon Hartwieg. — A tettes itt áll ön előtt, rendőrfőnök ur és a neve Elly Bunting!

— Örült! Hogy meri ezt mondani! — sikoltotta Elly.

De Hartwieg gróf most a kabátja zsebébe nyult és egy kis majolika dobozt húzott ki onnan.

— Ismeri ezt a dobozt, kisasszony? Az ön szobájában találtam. Már amikor beléptem oda, felünnem egy kis török faragású szekrényke. Ismerem jól az ilyen szekrényeket. Szenvedélyes gyűjtője voltam ugyanis valamikor a rejtélyes

butordaraboknak, melyeknek rejtett, titkos fiókjai és zárai vannak. Kivülről ártatlan ékszertartók vagy nipppek, valójában azonban ilyenekben tartották a középkor híres méregkeverői üvegcséiket. Mikor ön a másik szobába ment, hogy átöltözzön, egy pillanat alatt kinyitottam a szekrényt, hiszen ismertem a titkos rugót, melyet lapos tenyérrel kell köralakban forgatni, hogy megnyíljon. És abban megtaláltam ezt a kis majolika dobozt. Cukorkák vannak benne. Különös véletlen folytán ugyanattól a cégtől, amelytől az Olgának küldött cukrok is származtak. És melléttük ez a kis ecset. Bizonyos vagyok benne, hogy a kémiai vizsgálat ezen az ecseten fel fogja fedezni az arzénnyomokat! Meri még tagadni, hogy ön a tettes? Ön gyűlölte minden csepp vérével a szerencsésebb vetélytársnőt! ... Bevallja?

De Elly Bunting már nem tudott válaszolni. Ájultan feküdt a rendőrtisztviselő karjában ...

*

Két héttel utóbb a Washington luxusgőzhajó első osztályán három boldog ember utazott Amerika felé. Ők álltak a hajó érdeklődésének központjában, mindenki csak őket nézte és minden arc, amely feléjük fordult, mosolygott, mintha mindenki külön akarta volna őket jóakarataról biztosítani.

James Goold büszke volt. Érezte, hogy olyan szenzációs regénytémát kapott a sorstól, melyre — ha megírja — karriert fog csinálni.

Hiába, megmondta neki Jean ur, hogy az első fejezetnél még sohasem lehet tudni, hogy milyen érdekes és izgalmas bonyodalmak következnek a többiben...

Lám, Hartwieg gróf sem sejtette, hogy mégis csak feleségül veheti Lizit és üzlettársa lesz James Gooldnak. Igaz, hogy nem Európában, hanem Amerikában... Hartwieg mosolygott, mikor arra gondolt, milyen tuláradó barátsággal ölelte meg őt az ifju Goold a börtönből való kiszabadulása után. Azonnal felajánlotta, hogy társul a petróleumtelepek megvételéhez. De Hartwieg sajnálkozva közölte, hogy a vételt lekésték... Igen, Hartwiegnek elég volt az izgalomból. Tulságosan közeli érintkezésbe jutott az elmúlt napok folyamán a rendőrséggel és ez alaposan elvette a kedvét minden további szélhámoskodástól.

James azonban nem tágitott. Megmagyarázta Hartwiegnek, hogy néki ugyis okvetlenül szüksége van az üzletben valakire, aki őt helyettesíti, mert egyelőre hosszú ideig csak a regényének írásával lesz elfoglalva. És ő senkiben sem bizik, csak abban, akinek becsülete visszaszerzését és szabadságát köszönheti!

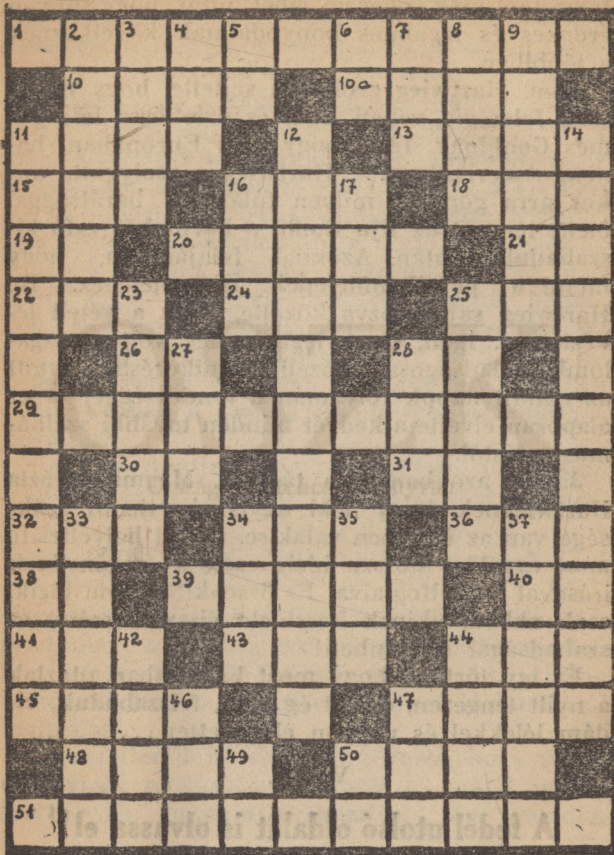
És így történt, hogy most hármiasban utaztak a nyílt tengeren, derült ég alatt, felszabadult, vídám lélekkel és nagyon elégedetten...

VÉGE.

A fedél utolsó oldalát is olvassa el!

A túloldalon keresztretjtvényt közlünk.

23. KERESZTRETJTVÉNY

VIZSZINTES SOROK: ⁿ

1. Mikszáth híres regényének címe.
10. Hölgy idegen nyelven.
11. Kiváló futballista (Újpest).
12. Férfinév becézve.
14. Hibát csinál az írásban.
16. Ige parancsoló módban.
17. Háziállat himje.
19. Azonos magánhangzók.
20. Rag.
21. Állati lakhely.
22. Egy betű pótlásával könyörög.
23. ...esél (elmond).
25. Erdőben van.
26. Azonos magánhangzók.
27. Rangjelző.
29. Méltóság rövidítése.
30. Népszerű zenekar.
31. Földmives teszi.
32. Háziállat.
33. ...éz (átvizsgál).
35. Öregember.
37. K. F. A.
39. Rag.
40. Helyhatározó.
41. Névmás (vissza)
42. Időmérő.
44. Mesterember.
45. Ússe
46. Sz. h. a.
48. Bő istenáldása.
49. Opera.

51. Akta.
52. Rézbőrű.

FÜGGŐLEGES SOROK:

2. Élelem.
3. Fegyver.
4. Visza: helyhatározó.
5. Kettős mássalhangzó.
6. Képző.
7. Latin üdvözlés fonetikusan.
8. Vissza: ...cosbál, opera címe.
9. Nagyon nagy.
12. Budapest egyik kerülete.
13. Megye és székhelye.
15. A rádióval született.
17. Vissza: nem lát.
18. Víz növény.
24. Ilyen nagyon is van.
26. Hivatalnok.
28. Vissza: nyakmelegítő.
29. Egyik oldal.
34. Dzsungelfilmek hőse.
35. Nem fölé.
36. ...itos.
38. Szín.
43. Herczeg Ferenc híres darabja.
45. Vissza: közkatona.
47. Magyar költő fonetikusan.
48. ...a (női név.)
50. Az A. B. C. első betűi.
51. Vissza: tojás idegen nyelven.

Beküldte: Totisz László

A megfejtést a jövő heti számban közöljük

**A22-ik számú keresztrejtvény megfejtése
a tuloldalon**

22. számú keresztrejtvény megfejtése

VIZSZINTES:

1. Elena.
5. Pokol.
9. Bokhári.
10. Alava.
11. Lamék.
12. Kaszinó.
13. Ika.
15. Sat.
17. Te.
18. T. T.
19. Kl.
21. Do.
22. Eladó.
24. Alsós.
26. Ed.
27. Is.
28. Amilk.
31. Kacsó.
34. Be.
35. Ka.
36. Ip.
37. Ag.
38. R. N. D.
40. Ógy.
41. A gerely.
44. Xavér.
45. Negél.
46. Izületi.

47. Sedan.
48. Tekla.

FÜGGŐLEGES:

1. Egalite.
2. E baka.
3. Nova.
4. Akasztó.
5. Pálinka.
6. Orán.
7. Kimos.
8. Lakatos.
14. Kelemen.
16. Adósság.
18. T. D.
20. Il.
23. Adi.
25. Sic.
28. Abraxas.
29. L. K.
30. Kamerun.
31. Kimenet.
32. Ap.
33. Ógyalla.
39. Dávid.
40. Ógyik.
42. Géza.
43. Lete.

Világvárosi Regények

KÖVETKEZŐ EREDETI REGÉNYÜNK CIME:

A filmvezér

A filmsodák világába vezet el ez a feszült izgalmassággal megírt regény, amelyről elég, ha annyit mondunk előljárójában, hogy az olvasó figyelmét elejétől végig lekötik a frappáns, meglepetésszerű, váratlan fejlemények.

Kulesár Miklós

a fiatal írónemzedék egyik nagy ígérete írta ezt a remekbe készült regényt, amely a *Világvárosi Regények* óriási táborának egyhangu tetszésével fog találkozni.

EDDIG MEGJELENTEK:

1. A 13-AS CELLA LAKÓJA.	11. A KINOS BOTRÁNY.
2. A HALOTT LORD BOSZ-SZUJA.	12. A TURF DÉMONA.
3. EGY TINTACSÖPP.	13. MENEKÜLÉS.
4. IZGALMAK EGY ÓCEÁN-JÁRÓN.	14. 200 000 PENGŐ.
5. A TITOKZATOS GYILKOS-SÁG.	15. LESZÁMOLÁS.
6. A KALKUTTAI LEVÉL.	16. A KÉK VARÁZS.
7. POFON A SCOTTLAND YARDON.	17. AZ EZREDES KÉT HALÁLA.
8. PÁNIK BOMBAYBAN.	18. A GYEHENNA CSÓKJA.
9. HALOTT A VOLÁNNÁL.	19. AZ ELVESZETT NOTESZ.
10. LEÁNYRABLÁS.	20. A KÉK ROLLS-ROYCE.
	21. AZ EZÜSTHERCEGNŐ.
	22. AZ ÖT RAVO.
	23. A NIZZAI KALAND.

**Minden szám befejezett, teljes regény
Megjelenik hetenként izléses, művészi
kivitelű fedéllel**

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK szerkesztősége és kiadóhivatala:
Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 229—31.

A szerkesztésért és a kiadásért felelős: dr. id. Kovács Dénes.
Előfizetési ár: egy évre 4.80 P, félévre 2.40 P.

